

Olivia Waite

Vrouwelijk verlangen 1
De gravin en de sterren

Het verhaal van Lucy en Catherine

Voor Caroline, Mary, Katherine en Sall

Miss Priscilla Carmichael was een liefallige bruid. Haar jurk van champagnekleurig satijn ving steeds het licht waardoor er een stralenkrans om haar heen hing, die haar blonde krullen deed glanzen en haar ogen zo blauw als een zomerhemel deed lijken. De Hooggeboren Harry Winlock was vervuld met ontzag toen hij beloofde haar al zijn wereldlijke goederen te begiftigen en er verscheen zelfs een grijns op zijn gezicht toen zij op haar beurt beloofde hem te dienen en te gehoorzamen, tot de dood hen zou scheiden. Met vaste hand schoof de bruidegom de trouwring om de vinger van zijn bruid.

Het waren de handen van Lucy Muchelney, op de voorste kerkbank, die trilden.

Maar ze had niet gehuild. Dat durfde ze niet. Als ze eenmaal begon te huilen, wist ze niet zeker of ze nog wel zou kunnen ophouden. En het zou ook niet het soort huilen zijn zoals dat van de moeder van de bruid op de kerkbank naast haar: damesachtig, met een lichte trilling, terwijl ze af en toe voorzichtig met haar zakdoekje de hoeken van haar vochtige ogen depte. Mrs Carmichael huilde tijdens de gehele preek en daarna, terwijl het bruidspaar hun naam in het kerkelijke huwelijksregister schreef.

Lucy's ogen bleven droog, maar ze voelde elke strek van de pen alsof de punt over haar ziel kraste.

Een maand geleden waren in deze zelfde kerk de geboden voor-gelezen waarin de verbintenis werd aangekondigd. Lucy was geschokt verstijfd en had gewacht tot ze alleen waren om aan Pris te

vragen waarom. ‘Ik wil mijn leven niet alleen doorbrengen,’ had Pris uitgelegd. Ze verstrengelde haar handen in haar schoot zoals ze altijd deed als ze ergens bezorgd over was.

Lucy had haar handen om die van Pris geslagen om ze stil te krijgen. ‘Je bent niet alleen. Je hebt mij.’

‘Dat weet ik,’ zei Pris, ‘maar, Lucy, met jou ik kan niet trouwen. Het vermogen van mijn grootmoeder wordt pas van mij na een huwelijk. Ik moet nadenken over hoe ik ga leven.’

‘Je moet nadenken over hoe je gaat leven met een echtgenoot – weet Harry dat je niet van hem houdt?’

Pris sloeg haar ogen neer.

Lucy’s mond kreeg een bittere trek. ‘Weet Harry dat je van mij houdt?’

‘O! Hoe zou ik hem dat kunnen vertellen?’ riep Pris uit. ‘Je bent te wreed om dat voor te stellen. Dat zou hij nooit kunnen begrijpen.’

En toen was Pris gaan huilen, had ze haar gezicht tegen Lucy’s borst begraven, haar gezicht opgeheven en Lucy wanhopig gekust. Maar later, toen de kleding weer dichtgeknoopt was en de onderrokken gladgestreken, had Pris alleen maar gezegd: ‘Harry en ik zullen op 28 maart gaan trouwen in Winlock House.’ Alsof de afgelopen vijf minuten – of de afgelopen vijf jaar – nooit gebeurd waren.

Pijn dwong Lucy op te staan, de deur uit te lopen en het pad over de klif te volgen dat naar de zee voerde. De rotsachtige stranden langs de kust hier lagen bezaaid met oeroude schelpen en de gestage zwaar-
moedigheid was in het verleden altijd een toevlucht geweest voor haar. Maar het pad over de klif keek uit op Winlock House en dat aanzicht dreef het lemmet alleen maar dieper naar binnen.

Nu stond ze op diezelfde klif met de aanhoudende winterwind die haar donkere haar lostrok uit de haarspelden en keek ze naar de rijtuigen die aankwamen bij het huis van Harry Winlock en een eindeloze stoet gasten voor het bruiloftsontbijt aanvoerde. Zelfs vanaf deze afstand kon ze de tengere gestalte van haar geliefde zien, het groene hoedje ingetogen gebogen naar de lange, trotse gestalte naast haar. Pris legde haar hand op de elleboog van haar echtgenoot toen ze de trap opliepen en heel even voelde Lucy een schim van die druk op haar eigen arm.

Ze keerde al die spoken de rug toe en sjokte naar huis.

Stephen stond net op het punt om te vertrekken toen ze aankwam, zijn schilderdoos en canvas stonden klaar op de tafel in de hal. ‘Dus Priscilla is getrouwd,’ zei hij. ‘Ik hoop dat je haar namens ons beiden geluk hebt gewenst.’

‘Dat heb ik gedaan,’ loog Lucy.

Stephen knikte afwezig en richtte daarna zijn samengeknepen ogen op haar. ‘Jij hebt geen vrijers, toch?’

Lucy moest even op haar lip bijten voor ze antwoordde. ‘Geen enkele.’

‘Hm. Jammer. Het wordt hoog tijd dat je aan de man komt.’ Zijn ogen schoten even naar haar grijze rouwjapon om te kijken hoe presentabel die was, alsof ze een landschapsschilderij van een nog onbekende schilder was en Stephen het openingsbod op een veiling moest bepalen. ‘Ik denk dat Peter Violet misschien wel geschikt is.’

Het idee om met een man te trouwen, zeker een vriend van haar broer, was ontstellend. Lucy probeerde wanhopig een excuus te verzinnen. ‘Vaders overlijden...’

‘Was zes maanden geleden.’

‘Er zijn nog zoveel berekeningen die gemaakt moeten worden...’

Stephen snoof. ‘Wat voor berekeningen? Je was een kundige assistent voor vaders astronomiewerk, dat moet ik toegeven, maar je dacht toch zeker niet dat je gewoon verder kon gaan waar hij gebleven was?’ Toen Lucy stuurs zweeg, werd zijn mond een streep. ‘Dat dacht je blijkbaar wel. Nou, dat kun je dan nu meteen uit je hoofd zetten. We hebben het geld niet om toe te kunnen geven aan jouw zelfgenoegzame grillen.’

Lucy reageerde stekelig. ‘De stercatalogi zijn van grote wetenschappelijke waarde...’

‘Dat waren ze, toen vaders naam erop stond. En het zou een ander verhaal zijn als je met je werk in je eigen levensonderhoud kon voorzien. Maar we kunnen die telescoop nu net zo goed verkopen, niemand gaat een vrouwelijke astronoom aannemen, of wel?’

Lucy knarste met haar tanden om te voorkomen dat ze iets ondamesachtigs zou zeggen. Dat zou de zaken alleen maar erger maken.

Stephen vatte haar zwijgen blijkbaar als instemming op, want hij

pakte zijn verf en opende de deur. ‘Ik ga een paar weken naar Yorkshire. We hebben het hier verder wel over als ik terug ben.’ Even kwam er door bezorgdheid een zachtere blik in zijn bruine ogen. ‘Je redt het wel in je eentje, toch?’

‘Dat is toch altijd zo?’ mompelde Lucy.

De ogen van haar broer glansden. ‘Wil je niet dat ik tante Annabelle laat komen?’

Lucy verbleekte. Tante Annabelle was luidruchtig, had overal een mening over en was vervloekt met vijf obsessief muzikale kinderen. Je wist nooit of het geluid dat je hoorde nu afkomstig was van een hobo, een viool of dat het eenvoudigweg geruzie was omdat er aan iemands haar werd getrokken. ‘Waag het niet.’

Stephen glimlachte meesmuilend om dat oude grapje. Lucy hield haar wang naar hem op voor een kus en zwaaide daarna toen haar broer het rijtuig in sprong en de wijde wereld introk.

De koorden die om Lucy’s borst leken te zitten, gingen van opluchting lossen zittend zo gauw hij uit het zicht was. Ze had dus een paar weken respijt. Misschien langer als het licht goed was en de wijn rijkelijk vloeiende. Stephen verloor de tijd vaak uit het oog als zijn muze bij hem was.

Lucy had die luxe niet, niet als er waarnemingen moesten worden gedaan en hemellichamen moesten worden gecatalogiseerd. Kometen, nevels, dubbelsterren – ze had hun gewoonten leren kennen en hun bogen in kaart gebracht, hun afstand berekend en hun terugkeer voorspeld. Wijlen Albert Muchelney was misschien de naam die de wereld het beste kende, maar het was het talent voor wiskunde van zijn dochter dat zijn astronomische theorieën van onweerlegbaar bewijs had voorzien. Zeker in de laatste paar jaar toen zijn gezondheid achteruitging. Pris zei altijd...

Lucy verdrong die gedachte. Pris was weg. Lucy voelde zich nu echt alleen. De kou van de stenen vloer drong door haar dunne muiltjes en ze beseftte dat ze de komende twee weken volledig op zichzelf aangewezen zou zijn.

Nu Stephen weg was, kon ze tenminste geld besparen op eten. En Sadie zou minder hoeven schoonmaken. Er was niets zo lastig als een schilder die kruimels op de sofakussens achterliet en vlekken op

alle meubels. Zelfs nu had zijn schilderdoos een kleurige veeg achtergelaten op de tafel in de hal – een streep felgroene spatten over het gepoetste hout en op de brief die daar lag te wachten.

Lucy herkende het handschrift en haar hart sloeg een slag over. Hij was van de gravin van Moth.

Dezelfde gravin die samen met haar briljante echtgenoot, de astronoom George St. Day, de wereld over had gereisd om zonsverduisteringen te bestuderen. Samen hadden ze voet aan wal gezet op zes van de zeven continenten. De gravin had een twaalfgangenbanket georganiseerd in de schaduw van de piramiden tijdens een gedeeltelijke zonsverduistering. De koning van Bohemen was zo gecharmeerd van haar dat hij een jaar lang elke dag een gedicht voor haar schreef en daar pas mee stopte toen zijn koninklijke bruid daarop stond. Als St. Day op verafgelegen lengtegraden waarnemingen deed en de posities van mogelijke nieuwe sterren optekende, schreef de gravin die nauwgezet kolom voor kolom over en stuurde die naar de smachtende wetenschappelijke geesten thuis.

Albert Muchelney had daar ook bij gehoord, evenals, hoewel niemand dat wist, Lucy zelf. Een envelop van de gravin betekende een schat aan nieuwe gegevens, klaar om omgezet te worden in de stercatalogi en kometenkaarten die de voornaamste bron van inkomsten waren geweest voor de Muchelneys. Het regelmatige, elegante schuine handschrift van de dame was Lucy bijna net zo vertrouwd als dat van haarzelf.

Lucy griste de brief van de tafel en haastte zich naar boven naar het observatorium.

Eigenlijk verdiende die kleine ruimte zo'n grote naam niet: twee gestoffeerde stoelen met gerafelde bekleding, een schrijfbureau met krassen van kompassen en kaarsvet en zoveel boeken als er maar op de planken gepropt konden worden zonder dat ze spontaan zouden ontbranden vanwege het gewicht. De kastanjehouten instrumentenkoffers van haar vader – een viool en een hobo, al sinds ver voor zijn dood niet meer aangeraakt – stonden als doodskisten opgestapeld op de planken met bladmuziek. In de hoek aan de andere kant van de kamer leidde een wenteltrap naar het leiendak, waar de koperen, ruim twee meter grote afgedekte telescoop geduldig stond te wachten

tot zijn zilveren spiegels het sterrenlicht weer konden opvangen.

Stephen wist dan misschien wel hoe duur telescopen waren om aan te schaffen, maar het lukte nooit om ze voor dezelfde prijs te verkopen. Als haar broer zijn dreigement ten uitvoer bracht en haar telescoop verkocht, zou Lucy geen mogelijkheid meer hebben om zelf de sterren te observeren zonder dat ze er ook maar iets rijker op werden. Een koord bitterheid vanwege de oneerlijkheid van dat alles knoopte zich strak rond Lucy's maag. Ze zouden er financieel gezien een stuk beter voor staan als Stephen de exotische verven en uitgebreide bezoekjes aan zijn kunstenaarsvrienden op het platteland kon weerstaan. Wanneer had hij voor het laatst een schilderij verkocht? Verwachtte hij nu echt dat zij haar passies opgaf ten behoeve van de zijne?

Zwaarmoedig ging ze op haar gebruikelijke stoel zitten en ze scheurde de brief open. George St. Day was bijna twee jaar geleden aan koorts gestorven, maar zijn weduwe had nog een laatste lijst getallen gestuurd. Misschien kon Lucy nog een stel cataloguspagina's maken voordat Stephen terugkwam. Als bleek dat ze geld in het laatje kon brengen, zou hij haar misschien toestaan te blijven werken; of zou hij op zijn minst inzien dat wat ze deed hem geen geld kostte. Het was ijdele hoop, maar zelfs het kleinste kaarsje zag er helder uit om middernacht.

Helaas zaten er geen vellen gegevens bij. Het briefje was zelfs vrij kort.

Geachte miss Muchelney,

Het speet me bij thuiskomst het nieuws van uw vader te horen. Sta mij toe u mijn welgemeende deelneming te betuigen en laat het me vooral weten als u enige hulp behoeft in deze zware tijden. Ik hoop dat u mij misschien kunt helpen door me te adviseren over een wetenschappelijke kwestie. Een van de laatste dingen die wijlen mijn man heeft gedaan, was het eerste boek kopen van een vijfdelige verhandeling over astronomische wiskunde van de hand van een Franse astronoom genaamd Oléron; het werk is zeer goed ontvangen in Europa en het Genootschap der Verlichte Wetenschap wil het werk graag in een Engelse vertaling uitgeven ten behoeve van onze eigen erudiete mannen en wetenschappers. Ik

had graag uw vader gevraagd dit op zich te nemen, het gaat om enkele van de ingewikkelder berekeningen die hij in zijn eigen werk gebruikte. Zeer verheven materiaal en een moeilijk project voor de vertaler, aangezien zo weinigen in onze gelederen dat niveau van genialiteit bereiken.

Kunt u, nu uw vader er niet meer is, misschien iemand anders aanbevelen die een dergelijke uitgave op zich kan nemen? Een student of een protegé die bekend is met zijn methoden? Elk advies zou zeer gewaardeerd worden, door mijzelf en door de wetenschappelijke wereld.

Hoogachtend,

Catherine Kenwick St. Day, Gravin van Moth

Lucy legde de brief op het bureau en drukte haar handen tegen haar buik. Gedachten aan wat had kunnen zijn stapelden zich binnen in haar op als stormachtige wolken, dreigend en vol niet-gevallen regen. M. Olérons *Mécanique céleste* werd beschouwd als het belangrijkste werk in het vakgebied sinds dat van Newton bijna een eeuw eerder. De stercatalogi waren zeer bruikbaar voor andere astronomen, maar dit? Dit project zou verlichtend zijn geweest. Ze had er een fakkel door omhoog kunnen houden om de weg te wijzen, in plaats van achter de menigte geleerde, belangrijke mannen aan te stommelen.

Dit was haar grote kans geweest en hij was aan haar voorbijgegaan. Alleen maar omdat, zoals Stephen had gezegd, niemand een vrouwelijke astronoom aan zou nemen. Niet eens eentje die vloeiend Frans las en een diepgaande kennis had van de wiskunde die kwam kijken bij het berekenen van de banen van hemellichamen.

Een student of een protegé die bekend is met zijn methoden... Laat het me vooral weten als u enige hulp behoeft...

Het idee bloeide op als een blauwe plek, met een donkere en stille pijn. Haar vader was te afgezonderd geweest, zijn genialiteit te excentriek om studenten of leerlingen aan te trekken zoals sommige natuurfilosofen dat deden. Zijn begaafdheid was een soort verfijndheid geweest, het pakken van het erts dat andere geleerden hadden gedolven en er gereedschap van maken dat erudiete mannen konden gebruiken om de wereld te onderzoeken.

Maar het was niet alleen zijn werk geweest. Het was ook dat van Lucy geweest. Ze deed het al tien jaar, zowel voor als nadat ze op Cramlington had gezeten. De laatste twee jaar had ze alle berekeningen zelf uitgevoerd: haar vader had steeds minder geduld gehad voor de lange lijsten getallen en daarom had zij zich met de cijfers beziggehouden, terwijl hij astronomische theorieën uitwerkte en speculeerde over mogelijke regenwolken op het oppervlak van de zon. Het was nooit in Lucy opgekomen om haar naam als medeauteur toe te voegen en nu had ze daar spijt van. Want als haar naam op zelfs maar één van die catalogusbladen had gestaan die ze had samengesteld, zou de kloof waar ze nu overheen wilde springen iets minder onmetelijk zijn geweest.

Lucy zou Oléron gaan vertalen. Als ze de gravin kon overreden ermee in te stemmen.

Ze zou haar zaak waarschijnlijk beter persoonlijk kunnen bepleiten. Een brief kon kwijtraken of opzij worden gelegd om later te beantwoorden en dan worden vergeten in het gedrang van dringender zaken. Een smekeling was moeilijker te weigeren. Lady Moth had Lucy altijd eerlijk behandeld en zou een gewaagde aanpak misschien zelfs waarderen. De gravin had in haar leven de hele wereld over gereisd, naar plekken waar zowel het landschap als de mensen wild waren, dan was Lucy op haar beurt toch zeker wel in staat een korte reis door haar geboorteland te ondernemen voor iets wat ze zo graag wilde.

Ervandoor gaan naar Londen zonder het aan Stephen te vertellen was laf en achterbaks. Haar broer zou zich zorgen maken, hij zou boos worden en, het ergste van allemaal, hij zou denken dat hij wijs was en zij wispelturig. Volgens elke redelijke maatstaf was het de verkeerde keuze.

Haar tassen waren binnen een uur gepakt.

Catherine St. Day, de achtste gravin van Moth, bracht het theekopje naar haar lippen. De porseleinen hagedis waarvan het lichaam het oortje vormde, glansde smaragdgroen onder haar vingers. Het was hetzelfde theeservies dat haar moeder altijd tevoorschijn had gehaald voor haar favoriete bezoekers aan Ruche Abbey: de hage-

distheekopjes, de grotere theepot met een slang eromheen gekronkeld en het zilveren dessertservies in de vorm van de bladeren van zwartebessenstruiken, met kleine zilveren miertjes en bijen die klaarstonden om van de aangeboden zoetigheden te knabbelen.

Er waren nog een paar andere kostbaarheden uit die dagen: een of twee emailen snuifdozen, wat porseleinen erfstukken, een handjevol antieke cameeën waar Catherine al sinds haar jeugd dol op was. Maar het leeuwendeel van de enorme collectie van de zevende gravin van Moth was verkocht voor George en Catherine op die laatste expeditie waren gegaan. Duizenden en nog eens duizenden zeeschelpen, stenen, koralen, kristallen, insecten, vogels en botanische specimens, het resultaat van een leven lang catalogiseren. Om nog maar te zwijgen van de dierentuin, het aviarium en de tuinen die Ruche Abbey omringden. Toen het huis en het land zelf. De zevende gravin had een fortuin uitgegeven, had gunsten verhandeld, had ontdekkingsreizigers, handelaars en allerlei deskundigen gefinancierd om haar bezittingen te vermeerderen. Moeder had een keer verteld dat ze een exemplaar wilde van elke bestaande soort. Ze was daar dichterbij geweest dan wie dan ook ter wereld.

En nu was alles weg. Versnipperd en stukje bij beetje verkocht. George was zo veeleisend geweest dat Catherine geen tijd over had gehad om een dergelijke verzameling te beheren en er was niemand anders die het kon doen als zij het niet deed. Daarom had ze een veiling georganiseerd – de catalogus telde maar liefst tweehonderd pagina's – de abdij aan een gretige markies verkocht en alleen het huis in Londen en een paar spullen met persoonlijke waarde gehouden.

Alles hier was een relikwie. En Catherine zelf was het grootste van allemaal.

Ze was de achtste gravin geworden toen haar moeder was gestorven – een van die zeldzame titels die via de vrouwelijke lijn kon worden doorgegeven – maar aangezien haar huwelijk met George nooit met kinderen was gezegend, zou de grafelijke titel nu in ruste zijn tot er een telg uit een zijtak naar voren zou stappen om die op te eisen. Tot nu toe had niemand dat gedaan. Catherine betwijfelde of iemand dat ooit zou doen: de familie Kenwick was nooit bijzon-

der vruchtbaar geweest, elke generatie bracht meestal maar een enkele erfgenaam of erfgename voort. De stamboom bestond bijna alleen nog maar uit de stam.

Ze dronk haar thee op en sneed een tweede plak cake voor zichzelf af. Waarom ook niet, ze had toch niets anders te doen.

Wat niemand haar had verteld over een relikwie worden, was hoe ontzettend stil het zou zijn.

Nu George overleden was, was er niemand die de dienstmeisjes berispte als ze stapels papier hadden opgeruimd die hij als naslag bij de hand had gehouden. Niemand die inktpotjes tegen de muur gooide als de butler zijn werk had onderbroken om een bezoeker aan te kondigen. Niemand die op elk tijdstip van de dag rusteloos door de gangen ijsbeerde en de kok om middernacht wekte omdat hij vergeten was te dineren, om er vervolgens bij het ochtendkrieken lakeien op uit te sturen om meer tabak te halen omdat hij niet goed kon nadenken zonder een brandende pijp tussen zijn tanden. Niemand die ook maar een beetje opschudding veroorzaakte.

Maar het was nu ook niet bepaald vredig. Of Catherine was de kunst verleerd om vredigheid te vinden in stilte. Die deed haar te sterk denken aan de keren dat George boos was en dagenlang weigerde tegen haar te praten.

Ze voelde zich... stuurloos. Log als een stilgevallen schip. Haar hele, lange toekomst strekte zich uit tot aan de horizon, een vlakke ondoorzichtige leegte, zo afschrikwekkend als een zee.

Ooit zou ze iets moeten vinden om omhanden te hebben. Ze ging nog steeds naar bijeenkomsten en diners van het Genootschap der Verlichte Wetenschap, omdat die vertrouwd waren en gemakkelijk, en omdat ze daar begrepen wat ze met George had verloren. Een doel zowel als een echtgenoot. Maar misschien was er ergens nog iets anders... een of andere zaak die van haar en van haar alleen kon zijn. Ze had haar leven doorgebracht met het ondersteunen van de ambities van anderen; en nu bevond ze zich aan het hoofd van een huishouden van bedienden, verzorgd en vertroeteld, en hoopten haar vrije uren rond haar op als niet uitgegeven munten.

Ze had dringend een bezigheid nodig.